

[Bernhard Baunsgaard]

re indkomster med de store fradrag, siger jeg, at jeg tvivler på, vi kan nå det, som har været målet, nemlig 70 pct. Men jeg vil prøve på at indføre mere progression, og jeg tror, jeg kan gøre det.

Det, der til syvende og sidst lå bagved, da socialdemokraterne gav op – for de blev jo ikke stemt ned – her før vi mødtes til oktober, var nok en konstatering af sammenbrud af den økonomiske politik, som vi synes skulle have en prøve, nemlig om vi kunne klare os igennem den økonomiske krise ved et overforbrug og ikke opkræve penge nok til at betale det offentlige forbrug og de offentlige serviceydelser i hvert fald i et rimeligt omfang. Det var nok grunden til det. Jeg vil gerne gentage heroppefra, at jeg ikke tror på, at denne økonomiske politik kan redde Danmarks økonomi og kan sikre befolkningen som helhed en rimelig tilværelse.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Jeg forstod nu på hr. Bernhard Baunsgaard, at de radikale vil være med til at genoprette progressionen. Så kommer spørgsmålet: hvad vil de så i det selskab? Hvorfor udnytter de så ikke det reformflertal, der er, i stedet for at gå i selskab med folk, der vil noget helt andet?

Wilhelm (VS):

Jeg respekterede jo, at vi før havde ændringsforslagene til debat, så jeg har et par kommentarer til beslutningsforslaget, som det nu ligger belyst. Det er jo intet mindre end et historisk øjeblik, vi oplever om lidt, for så længe jeg kan huske, har det radikale venstre – og ikke mindst hr. Bernhard Baunsgaard – kæmpet for en skattereform. Sidste forår blev det udmøntet i, at det radikale venstres hovedbestyrelse ligefrem vedtog principperne for en skattereform i seks punkter. Om et øjeblik bliver så en livslang indsats af hr. Bernhard Baunsgaard kronet med en vedtagelse – oven i købet sammen med de øjeblikkelige regeringspartier – af hans eget beslutningsforslag med den pompøse titel: folketingsbeslutning vedrørende en skattereform. Det er et historisk øjeblik. Hr. Lykketoft sagde ganske vist, at han var i absolut tvivl om, hvad indholdet var, men er det ikke på en

møde lidt småligt? Det afholder jo ikke de radikale fra at stemme for det.

Den radikale hovedbestyrelses krav sidste år, da man endelig formulerede sig nogenlunde præcist, var ganske interessante – ikke mindst sammenlignet med det, der nu om lidt bliver vedtaget.

Pkt. 1 var, at indkomstkatten skulle være proportionalsskat, der skulle suppleres med en særskat for store indtægter.

Pkt. 2 var, at kommunalskatten ligeledes skulle være en proportionalsskat.

Pkt. 3 var, at personfradrag og alle beregningsfradrag blev erstattet af persontilskud til alle personer – et virkelig perspektivrigt forslag, for det er jo borgerlønnen, man dér indfører.

Pkt. 4 var, at alle ligningsmæssige fradrag, der ikke var tilknyttet indkomsterhvervelsen, skulle afskaffes, herunder naturligvis rentefradragene, ellers forstår jeg ikke den sætning.

Et 5. og vigtigt punkt var, at alle skattefri institutioner, fonds osv. skulle beskattes, oven i købet meget præcist med samme procent som statskatteprocenten for de personlige indkomster. Det var temmelig konkrete punkter, må man nok sige.

Som forslaget foreligger nu, har hr. Bernhard Baunsgaard, som han siger, skaffet flertal – et bredt flertal, plejer han at sige, men det vil jo nok vise sig, hvor bredt det er, men flertal i hvert fald og som sagt oven i købet sammen med regeringspartierne – et flertal om absolut ingenting. Der er simpelt hen ikke ét af punkterne for den radikale hovedbestyrelses skattereformprincipper fra sidste forår indeholdt i dette beslutningsforslag, som det nu ser ud.

Men det er klart, at de radikale er i en nøgleposition, og det er jo også derfor, der overhovedet er denne debat i dag om ingenting, for det er, som jeg før har konstateret, vanskeligt og har i mange år været vanskeligt at lave en skattereform i folketinget uden de radikale. Det, der endnu ikke helt er gået op for tinget – men det begynder dog at dæmre – er, hvad jeg også har konstateret, nemlig at det er lige så umuligt at gøre det *med* de radikale, og det har det også altid været. Jeg synes, vi allerede begynder at se, det dæmmer, for realrentebeskatningen uden om de radikale er vel en erkendelse fra begge sider af, at man simpelt hen er nødt til at gå udenom,